

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Anden behandling af lovforslag nr. L 68: Forslag til lov for Grønland om hunde og dyreværn.

Af justitsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 28/10 98. Første behandling 13/11 98. Betænkning 19/11 98).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 36:

Forslag til folketingsbeslutning om tildeling og fratagelse af dansk indfødsret.

Af Inge Refshauge (DF) m.fl.
(Fremsat 5/11 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Som det fremgår af Dansk Folkepartis beslutningsforslag, er det en genfremsættelse af et beslutningsforslag fra december 1997. Det beslutningsforslag blev behandlet her i salen i februar måned i år. Alle Folketingets partier med undtagelse af Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet afviste ved den lejlighed forslaget.

Jeg skal på regeringens vegne på ny afvise det fremsatte beslutningsforslag, som dels indeholder uacceptable skærper af de gældende kriterier for meddelelse af indfødsret, navnlig for så vidt angår ophold og kriminalitet, og dels indeholder en opdeling af danske statsborgere i et A-hold og et B-hold, hvoraf den ene gruppe under visse omstændigheder kan miste det danske statsborgerskab igen og derved blive statsløse.

Som bekendt drøfter alle Folketingets partier bag vedtagelsen af dagsordenen, eller forslaget til vedtagelse, som det jo i dag hedder, af 15. januar 1998 for tiden en revision af kriterierne for tildeling af dansk indfødsret, dvs. alle partier med undtagelse af Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet. Jeg forventer, at vi inden for forholdsvist kort tid vil kunne opnå et positivt resultat af disse forhandlinger, men som sagt kan regeringen ikke støtte det af Dansk Folkeparti fremsatte forslag, og vi afviser derfor beslutningsforslaget fra regeringens side.

Dorte Bennedsen (S):

Det kan næppe komme bag på forslagsstillerne, at Socialdemokratiet ikke kan støtte dette forslag. Vi havde i januar måned i år, så vidt jeg husker, en debat her i salen, som endte i et forslag til vedtagelse, hvor otte ud af de ti partier stod bag vedtagelsen, som går ud på at ændre kriterierne for indfødsret efter de principper, der er fastlagt i vedtagelsen. De forhandlinger

pågår nu, og jeg kan sige, at de har meget lidt med indholdet i dette forslag at gøre.

Pernille Frahm (SF):

Sådan som jeg læser Dansk Folkepartis forslag til regler for dansk indfødsret, så ville man jo med det forslag, hvis det blev gennemført, være med til at sikre, at den kommende åndselite i Danmark med garanti ville være af udenlandsk oprindelse. Jeg er ikke sikker på, at Dansk Folkeparti har tænkt den konsekvens af forslaget igennem. Man kunne jo spørge sig selv, hvor mange med dansk statsborgerskab der ville kunne bestå de kriterier; jeg tænker på, om man f.eks. har prøvet dem af i sin egen folketingsgruppe, inden man nu overvejer at udsætte alle ansøgere om indfødsret for prøverne her. Jeg skal ganske kort på SF's vegne afvise forslaget.

Karsten Nonbo (V):

Da Venstres ordfører, hr. Svend Aage Jensby, er forhindret i at være til stede, skal jeg derfor på hans vegne meddele, at Venstre ikke kan støtte forslaget. Det kunne vi heller ikke sidst, da der var et enslydende forslag, som blev behandlet i februar i år.

Vi ønsker i Venstre nogle stramminger i de retningslinjer, der gælder vedrørende indfødsrets meddelelse. Vi ønsker således navnlig, at karenstiden i anledning af alvorligere forbrydelser forlænges.

Da der foregår drøftelser herom imellem en række partier, drøftelser, der forhåbentlig kan munde ud i et rimeligt og menneskeværdigt resultat, agter Venstre i dag ikke at indlade sig i en større diskussion om det foreliggende forslag, som Venstre ikke kan støtte.

Arne Melchior (CD):

Ja, så er den der igen, den gamle vise. Den er ikke blevet kønner siden sidst. Jeg skal henvise til, hvad jeg på CD's vegne sagde, da et tilsvarende forslag var til behandling den 4. februar i år. Sådan et par gange om året så skal vi jo den snavsetøjskurv igennem.

Jeg sagde bl.a. sidst, at jeg egentlig skulle have smudstillæg for overhovedet at deltage i sådan en debat. Og jeg kan godt forstå de ordførere, der har affærdiget det med ganske få sætninger. Det kan jeg godt forstå.

Jeg vil alligevel knytte et par bemærkninger hertil. Der står i beslutningsforslaget, at den, der søger indfødsret, skal have virket til gavn

for Danmark. Gud ved, hvad forslagsstillerne forestiller sig derved. Bemærkningerne giver ikke nogen vejledning. Der står bare, at de ej heller formår at berige landet og den danske hverdag. Jeg har i tidligere debatter her i Tinget stået og remset slægtsnavne i Danmark op, tilvandrede slægter, som har påvirket dansk kultur, den danske historie, dansk velstand og dansk velfærd på fremragende måde, skønt de var første-, anden-, tredje- eller fjerdegenerations indvandrere eller måske netop derfor.

Så er der dette her krav med at beherske det danske sprog. Gud ved, hvad der forstås ved at beherske. Og så er der denne her fuldstændig vanvittige idé om, at man skulle kunne fratages dansk statsborgerskab. Da jeg var dreng, kunne man miste sine borgerlige rettigheder her i Danmark. Det har vi heldigvis for længst afskaffet. Men nu skal vi altså indføre et A- og B-begreb i at være dansk borger, nemlig nogle, der har dansk statsborgerskab for resten af deres liv, og andre, der efter at have fået det ved lov, skal kunne få det frataget igen. Jeg siger bare, at værre kan det vel ikke blive. Jo, det kan det måske, for i bemærkningerne til slut står der, at dette forslag vil blive fulgt op af flere initiativer. Ja, der kunne siges uendelig meget mere.

Jeg har lovet at sige, at den radikale ordfører, hr. Henrik Svane, er bortrejst, og han sagde, at han, uanset hvor stærkt jeg ville afvise dette forslag, ville tilslutte sig mit synspunkt. Men det vil vi nu få lejlighed til at høre af en kollega fra Det Radikale Venstre. Jeg beklager, at jeg ikke var opmærksom på det. Men jeg har i hvert fald holdt mit løfte til hr. Svane.

Jeg kan kun sige: stakler! I anden sammenhæng har jeg i går haft en artikel trykt i B.T., hvor jeg tager afstand fra folk, der optræder, som om de var patentdanskere. Det er jo en grov usandhed, når der i bemærkningerne står, at man vil gøre op med den udbredte forestilling, at dansk indfødsret ikke har en særlig værdi. Hvem har nogen sinde påstået det? Det er sandelig ikke nogen udbredt opfattelse, hverken her i landet eller i andre lande. Vist er det en særlig værdi, en værdi, som jeg har fået forærende, således som forslagsstillerne også har fået den forærende. Vist er vi os bevidste om, at det er en stor værdi.

Men hæderlige, anstændige, medmenneskelige mennesker er altså indimellem villige til at dele værdier, de har arvet, med andre med-

mennesker, det skulle forslagsstillerne gå i enrum og tænke lidt over.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Arne Melchior, fordi han holdt den aftale, han har haft med hr. Henrik Svane, som er forhindret i at være til stede i dag. Men jeg har, da jeg har de følgende ordførerskaber og er gammel ordfører på indfødsretsområdet, tænkt, at så kunne jeg jo godt overtage den pligt – jeg vil gerne sige den kære pligt – at afvise det her forslag fra Fremskridtspartiet. Det er en gentagelse af et tidligere forslag, der har det samme ubehagelige indhold.

Jeg står her på Folketingets talerstol som dansk statsborger. Jeg er sjettegenerations indvandrer. På vores familiegravsted i Helsingør er de to første generationers gravstene skrevet på et fremmed sprog. Jeg vil meget gerne høre, om jeg er uegnet til at være borger i det danske samfund, fordi jeg kommer af fremmed herkomst langt tilbage i tiden.

Jeg synes, det er en meget, meget ubehagelig tone, der er i det her forslag. Med hensyn til ideen med, at man ikke skal tildele borgere, der hverken kulturelt, sprogligt eller på anden måde er danskere, dansk statsborgerskab, jamen så er der jo ikke andre end indfødte danskere tilbage. Så lukker man jo totalt af, og det mener jeg ville være fuldstændig uacceptabelt.

Jeg synes også, at forslaget om, at man skal fratage personer indfødsret, går tilbage til svundne tiders traditioner, hvor man landsforviste folk, hvis de havde begået forbrydelser af en vis karat, så smed man dem simpelt hen ud af landet, og så sagde man, at så må I selv finde ud af, om der er et andet land, der vil modtage jer.

Jeg går ikke ud fra, at det er det, Dansk Folkeparti vil have genindført, at man fratager danske statsborgere deres statsborgerskab, hvis de begår et eller andet ulovligt. Jeg går ud fra, at det ikke kun er dem, der har fået dansk statsborgerskab i en sen alder, men også andre danskere, der er utilpasset. Dem har vi jo som bekendt mange af, det er jo dem, der sidder rundt omkring i vores fængsler f.eks. De har ikke forstået de danske normer og er derfor utilpasset og har altså forbrudt sig imod landets normer og må derfor blive sat i fængsel.

Så jeg kan kun sige, at det her bliver afvist endnu en gang fra Det Radikale Venstres side.

Line Barfod (EL):

Da vores ordfører på området ikke kan være til stede, skal jeg i stedet meddele, hvad der næppe er nogen overraskelse, at Enhedslisten er imod forslaget.

Nu er det ikke første gang, Dansk Folkeparti har bedt om, at Folketinget tager stilling til deres idé om, hvordan man får dansk indfødsret. Det blev der heldigvis ikke flertal for dengang, og det bliver der heller ikke denne gang.

Nu kan vi så se, om det samme forslag også kommer i næste samling. Men uanset hvad, så bliver det ikke et forslag, der nogen sinde kan få vores støtte. Vi synes simpelt hen, at det er for langt ude.

Da Folketinget under en forespørgsel i januar havde en større debat om indfødsret, gjorde vores ordfører på området, hr. Søren Søndergaard, vores principielle holdning klar. Statsborgerskabet er en rettighed for alle, som opfylder de objektive betingelser for at være bosiddende i Danmark. Det ser vi som det grundlæggende princip, som indfødsretspolitikken burde føres efter. Og det går i fuldstændig modsat retning af, hvad Dansk Folkeparti her har fremlagt.

Bare som et enkelt eksempel så foreslår Dansk Folkeparti, at det skal være en betingelse, at man kan bestå en prøve i skriftlig og mundtlig dansk, som viser, at man kan dansk historie og dansk kultur. Men hvad betyder det så? Hvad er dansk kultur og historie?

Er Dansk Folkepartis opfattelse af dansk kultur og historie den samme som Socialdemokratiets, som Nazistpartiets, som Enhedslistens? Selvfølgelig er den ikke det. Men alle de forskellige opfattelser indgår i dansk historie og kultur.

Vi har i øjeblikket en voldsom diskussion om PET og overvågning af lovlig politisk virksomhed. Den viser med al ønskelig tydelighed, at der er afgrundsdybe forskellige opfattelser af, hvad dansk kultur, historie og samfundsforskelde egentlig er. Og det er uenigheder blandt danskere, bemærk lige det.

Hvordan forestiller Dansk Folkeparti sig, at der med nogen rimelighed skulle kunne opstilles en prøve, som alle kunne være enige om skulle være en forudsætning for statsborgerskab?

Denne betingelse viser alene efter vores opfattelse det håbløse i forslaget. Der kan også siges meget om alle de øvrige punkter i forslaget, men det vil føre for vidt her. Jeg skal derfor blot

konstatere, som jeg indledte med, at forslaget aldrig kan få vores støtte.

Tom Behnke (FP):

Af historiske grunde skal jeg komme med en korrektion af det, Det Radikale Venstres ordfører, fru Elisabeth Arnold, sagde i sit ordførerindlæg, at det her var et forslag fremsat af Fremskridtspartiet. Det er det ikke, og det er der en god grund til at det ikke er; det skal jeg vende tilbage til.

Men som udgangspunkt ser vi i Fremskridtspartiet positivt på forslaget her. Vi har i Fremskridtspartiet også den opfattelse, at den årrække, der skal gå, inden man kan søge dansk statsborgerskab, skal gøres længere, end den er i dag.

I dag kan man søge efter at have været i Danmark i syv år. Vi har i Fremskridtspartiet den opfattelse, at den tid skulle have været tolv år. Forslagsstillerne siger så ti år. Det kan man selvfølgelig diskutere, men det, der i hvert fald er sammenfaldende, er, at vi er enige med forslagsstillerne i, at perioden skal gøres længere, sådan at vi virkelig grundigt kan se ansøgeren an.

Så er vi i Fremskridtspartiet helt enige i, at hvis man har begået så alvorlig kriminalitet her i landet, at man har fået en fængselsstraf, så skal man ikke have mulighed for at søge dansk statsborgerskab. Ja, tværtimod har vi i Fremskridtspartiet den opfattelse, at hvis man har fået en fængselsstraf af en vis længde, så burde man slet ikke være i Danmark. Så burde man vises ud af landet.

Det kan selvfølgelig gradueres noget. Der er selvfølgelig forskel på, hvad det er for overtrædelser, vi taler om. Og det har vi jo diskuteret i Folketinget mange gange før, men lad det ligge ved den her lejlighed. Jeg vil blot konstatere, at vi i Fremskridtspartiet er enige i, at hvis man begår kriminalitet her i landet, så har man diskvalificeret sig.

Så er vi enige med forslagsstillerne i, at de, der ønsker dansk statsborgerskab, bør kunne bevise, at de i et vist omfang er i stand til at forsørge sig selv. Det må være et minimumskrav, at de, der flytter her til landet og ønsker at få dansk statsborgerskab, også viser, at de ønsker at leve i vores samfund, og at de er i stand til at forsørge sig selv.

Så er der hele spørgsmålet om dansk kundskaber. Som udgangspunkt er vi i Fremskridtspartiet enige med forslagsstillerne i, at man

selvfølgelig skal kunne beherske det danske sprog i skrift og i tale. Men man kan ikke stille det helt så firkantet op, som det er gjort her i forslaget, for der vil selvfølgelig være en række undtagelser. Der er en række undtagelser i forhold til folk, som har fysiske skavanker, der simpelt hen gør det umuligt for dem at tale sproget. Der kan være personer, som har psykiske skavanker, der gør, at de simpelt hen ikke er i stand til at tillære sig sproget osv. Så selvfølgelig skal der være nogle undtagelser fra den i forslaget noget stramme regel. Men princippet er for så vidt godt nok.

Så er vi i Fremskridtspartiet også enige i, at hvis man har opnået sit danske statsborgerskab ved svig, ved opgivelse af urigtige oplysninger eller lign., ja, så får man det selvfølgelig frataget, for hvis man har opnået noget ved svig, så bortfalder det. Sådan er det jo formentlig også allerede i dag.

Men forslagsstillerne går et skridt videre og siger, at når man så har tildelt dansk statsborgerskab, så skal der være sådan en prøvetid på ti år, og hvis ikke man opfører sig ordentligt i de ti år, så kan man blive frataget sit danske statsborgerskab igen. Og her må vi nok sige, at det er her, vandene for alvor skilles mellem forslagsstillerne og Fremskridtspartiet.

Sagen er jo, at forudsætningen for at få dansk statsborgerskab er, at man opgiver sit hidtidige statsborgerskab. Det betyder, at hvis der så opstår den situation, at personen efter otte år – det er jo altså så de første ti år, før man kan søge, plus yderligere otte år, så har man været i Danmark i 18 år – så laver en eller anden forseelse, som giver en straf, som forslagsstillerne her har skitseret, så får man frataget sit danske statsborgerskab, og det betyder, at man er statsløs. Så er man statsløs, og hvad skal man så gøre? Hvor skal man så tage hen? Man kan jo ikke tage nogen steder hen, og det vil sige, at denne person alligevel får lov til at blive i Danmark. Hvad er så formålet med at fratage vedkommende statsborgerskabet? Der er reelt ikke noget formål.

Det, der er sagen, er, at når først man har tildelt et dansk statsborgerskab, så er vedkommende dansk statsborger resten af sit liv. Men det forudsætter så til gengæld også, at vi er meget, meget grundige, når vi tildeler dansk statsborgerskab, og meget nøje overvejer, hvem det er, vi tilbyder det, hvem det er, vi tildeler det. Og de overvejelser skal man selvfølgelig gøre sig, inden man tildeler det danske statsborger-

skab, for når først tildelingen er sket, så er det sket, og så er vedkommende dansk statsborger, og det vil vedkommende være resten af sit liv.

Så vi er i Fremskridtspartiet relativt positive over for forslaget. Der er et par enkelte punkter, hvor vi synes, man kunne have blødt noget op på det, og så er der et enkelt punkt, hvor vi er direkte uenige.

(Kort bemærkning).

Klaus Kjær (DF):

Hr. Tom Behnke satte spørgsmålstegn ved den del af forslaget, der vedrører fratagelse af dansk statsborgerskab, og spurgte, hvorledes man så skulle forholde sig. Det er da rigtigt, hvad hr. Tom Behnke siger, at så er man statsløs, men forbliver stadig væk i Danmark. Og løsningen på den situation er: Jamen så må man jo søge dansk statsborgerskab igen, og så løber der en ny periode. Så enkelt er det.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg skal bare kort sige, at forslaget her udtrykker synspunkter og et menneskesyn, som er så langt fra det, Kristeligt Folkeparti står for, at vi under ingen omstændigheder kan tilslutte os forslaget.

Første næstformand (Birte Weiss):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Inge Refshauge.

Inge Refshauge (DF):

Vi er i Dansk Folkeparti ingenlunde forbavsede over den regn, der er sivet ned over os her. Vi vidste, den ville komme.

Men Dansk Folkeparti vil blive ved med at fremsætte sådanne forslag. Det er nemlig den eneste måde, hvorpå vi kan tjene vore vælgere. Husk på, vi fik over en kvart million stemmer til valget. Og vi er lige så demokratisk valgt som hr. Arne Melchior er det for CD.

Hr. Melchior bliver altid så hidsig, når vi kommer med nogle forslag omkring indvandring til Danmark. Jeg forstår det ikke. Hvorfor? Prøv dog at opvise den samme entusiasme, når det gælder hjemmehjælpen til de ældre eller sådan noget. Det hører man ikke rigtig.

Vi har simpelt hen, som jeg siger, ikke andre muligheder. Og rigtig mange danskere får i disse år dansk statsborgerret eller indfødsret, om man vil. Sidste gang fik vi ikke mindre end 4.051 på lovforslaget, og der er bebudet flere i februar og april.

I Dansk Folkeparti vil vi meget gerne have udlændingeloven ændret, og til fru Dorte Bennedsen vil jeg sige: Vi har ikke sagt, at de mennesker, der har fået dansk statsborgerret, skal udvises. Det har vi ikke sagt. Og vi har heller ikke sagt, at vi overhovedet ikke skal have nogen indvandring her, det har vi ikke. Og så må jeg nok lige bede Enhedslisten om at lade være med at identificere os med nazisterne. For det har vi simpelt hen ikke noget med at gøre.

Men vi må her i landet på et tidspunkt sige, at nu er det nok. Og nu er det altså nok.

Prøv at se de somaliere, vi har fået ind i landet. De passer ikke til dansk kultur. De har svært ved at leve sig ind i vores samfund. Der er problemer med dem overalt.

Og ikke nok med det: Vi tager en masse muslimer ind i landet, og vi får ikke andet end ballade med dem. Det ser vi over hele verden.

Lige nu hører vi om balladen omkring PKK-lederen, kurdernes leder, der er tilbageholdt i Italien. Han er også eftersøgt i Tyskland, men Tyskland tør ikke tage ham ind i landet. De er bange for balladen med de derboende tyrkere. Der er vitterlig grund til frygt for uroligheder overalt i Europa netop grundet den store etniske indvandring.

Vi må virkelig skelne mellem de mennesker, vi tager ind. Dem, der har en rimelig forståelse og en rimelig identifikation med dansk kultur – o.k., dem tager vi ind. Vi tager jo alligevel EU-borgerne ind.

Det er Dansk Folkepartis ønske, at man nu endelig begynder at lave nogle regler om tilbage sending af de mennesker, som godt kan vende tilbage til deres hjemlande. F.eks. kunne mennesker fra det tidligere Jugoslavien godt rejse hjem og give sig til at opbygge deres eget fædreland, ligesom somalierne godt kunne rejse hjem.

I Dansk Folkeparti ser vi en mulighed for at fratage mennesker deres danske indfødsret, hvis de begår grov kriminalitet og står til flere års fængsel. Vi tror på, at det kan have en præventiv virkning.

Tyskland er begyndt at sende groft kriminelle retur, så det skulle vi her i landet også gøre. Vi vil jo så gerne identificere os med det store EU.

Ligeledes er der så spørgsmålet om, hvorfor de er kommet hertil. Er det, fordi de er reelt forfulgte? Vi har oplevet, at såkaldt reelt forfulgte kort tid efter er rejst på ferie i deres egne hjemlande, i de lande, hvor de var forfulgte i. Det er ikke rimeligt over for danske skatteborgere.

I Dansk Folkeparti er vi selvfølgelig helt klar over, at vi ikke får dette forslag vedtaget. Men vi skylder som sagt befolkningen at gøre noget, så derfor fremsætter vi sådanne forslag, og vi mener, at det er på tide, at Folketinget får øjne op for, hvad det er, befolkningen har på sinde.

Arne Melchior (CD):

Jeg vil godt undskylde mig over for medordførere fra de fleste partier, at jeg yderligere ofrer nogle minutter på det her, men jeg synes lige, fru Refshauge skal have en lille hilsen med yderligere.

Hun sagde til mig, at hun er lige så demokratisk valgt som jeg. Men det har jeg da ikke anfægtet. Jeg har altså været her i nogleogtyve år, jeg kender godt demokratiets spilleregler. Jeg kender også valgtallene. Så det ved jeg. Jeg kan beklage det, det har jeg lov til. Jeg har min mening, fru Refshauge har sin, det behøver ikke påpeges.

Så blev der sagt, at jeg var hidsig heroppe før. Det tror jeg fru Refshauge var den eneste der hørte. Så skulle hun opleve mig, når jeg virkelig bliver hidsig, så lyder det skam helt anderledes.

Og så bebrejdede hun samtidig CD en manglende entusiasme i andre forhold. Jeg tror ikke, nogen CD'er nogen sinde er blevet beskyldt for at mangle entusiasme, når det gælder det sociale engagement. At det har en helt anden farve end fru Refshauges, er en sag for sig, men at vi ikke skulle være entusiastiske, det tror jeg nok ikke nogen andre vil påstå.

Så vil jeg gerne tage afstand fra den kollektive nedrakning af muslimer. Der er altså mellem 1,4 milliarder og 1,5 milliarder muslimer i denne verden, og dem kan man ikke sådan bare over én kam rakke ned på og håne, som fru Refshauge gør. Det er altså medmennesker, skulle jeg hilse og sige. Og hvis der kun er én skaber, så er det den samme for muslimer som for kristne og for jøder og for buddhister og for andre.

Men én god ting sagde fru Refshauge da, og det er, at hun ikke har andre muligheder end denne her. Jeg kan så tilføje: Hun har heller ikke

den mulighed. Det erkendte hun jo så til sidst i sin tale. Dette her er en umulighed. Heldigvis og gudskelov.

(Kort bemærkning).

Inge Refshauge (DF):

Nu rakker jeg ikke muslimerne ned, vil jeg sige til hr. Arne Melchior. Jeg sagde: Vi får problemer med muslimerne. Og det burde hr. Arne Melchior jo vide, om nogen ved det, for så vidt jeg er orienteret, har hr. Arne Melchiors egne trosfæller i Israel haft vrøvl og ballade med muslimerne i årevis.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Dér havde vi den igen, denne her med, at muslimerne er sådan og sådan. Vist er der vrøvl med mange muslimer. Det er der sandelig også med mange jøder. Det er der sandelig også med mange kristne af de forskellige kristne retninger. Fundamentalister er lige farlige og lige ubehagelige, uanset hvilken konfession eller hvilken nation de tilhører.

Så skal jeg i øvrigt, efter at fru Arnold har afsløret sin afstamning, sige, at jeg altså er syvendegenerations indvandrer. Mine børnebørn er niendegenerations. Jeg ved ikke, om det er godt nok, og jeg ved ikke, om mine tiptipoldeforældre nogen sinde har skadet nogen dansker her i dette land. Jeg kan godt påstå, at det har de ikke, og det har flertallet af indvandrere, vi har modtaget i dette land, heller ikke. Derimod får vi masser af gavn af dem.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 42:

Forslag til folketingsbeslutning om svarfrister for offentlige myndigheder.

Af Svend Erik Hovmand (V), Pernille Sams (KF) og Sonja Albrink (CD) m.fl.
(Fremsat 12/11 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det beslutningsforslag, som Venstre, De Konservative og CD har fremsat, angår for det første sagsbehandlingstider og svarfrister i den offentlige forvaltning.

Herudover vedrører forslaget en ordning med såkaldte negativattester, der betyder, at hvis en myndighed ikke inden for en vis frist har ladet høre fra sig i anledning af en ansøgning om f.eks. en tilladelse eller en godkendelse, så skal godkendelsen eller tilladelsen betragtes som givet. Som eksempel nævnes i forslaget bemærkninger sager om godkendelse af nye produkter.

Jeg vil gerne mere overordnet sige, at regeringen naturligvis er helt enig i sigtet med forslaget: at sikre borgerne en hurtig, effektiv og samtidig korrekt sagsbehandling.

Regeringen kan imidlertid ikke støtte forslaget. Det skyldes for det første, at der efter vores opfattelse ikke er behov for et regelsæt om sagsbehandlingstider m.v. ved siden af de initiativer, som regeringen allerede har taget med henblik på bl.a. at nedbringe sagsbehandlingstiderne. Hertil kommer, at den del af beslutningsforslaget, der vedrører indførelse af et såkaldt negativattestsystem, efter regeringens opfattelse rejser en række problemer, som nøje må overvejes. Det skal jeg vende tilbage til.

Først vil jeg komme lidt nærmere ind på forslaget om et regelsæt om sagsbehandlingstider. Det går ud på, at de enkelte forvaltningsmyndigheder inden for visse sagsområder skal udarbejde regler om deres sagsbehandlingstid. Der skal ikke fastsættes de samme frister hos alle myndigheder. Ved fastsættelsen skal der bl.a. tages hensyn til retssikkerheden. Fastsættelsen af svarfrister skal endvidere ske inden for rammerne af de nuværende ressourcer.

Det væsentlige i forslaget er, og her citerer jeg fra forslaget:

- »... at den enkelte myndighed forpligtes til
- at registrere sagsbehandlingstiderne løbende,
 - selv at fastsætte en række servicemål for sagsbehandlingen, herunder tidsmål for svartider og information til borgerne om sagsgangen og
 - at foretage opfølgning på de fastsatte mål og iværksætte de nødvendige tiltag, hvis de fastsatte frister ikke overholdes.«

Der gælder som bekendt allerede i dag regler og principper om myndigheders sagsbehandlingstider. For det første findes der på nogle områder særlige lovbestemmelser om spørgsmålet. Som eksempel kan nævnes reglerne i forvaltningsloven og offentlighedsloven om sagsbehandling af begæring om aktindsigt. Der findes også i EU-retten bestemmelser om myndighedernes sagsbehandlingstid.

For det andet og navnlig gælder det som et almindeligt, uskrevet forvaltningsretligt princip, at myndighederne skal behandle deres sager så enkelt og hurtigt, som forholdene tillader. Det er et princip, hvis overholdelse særlig påses af Folketingets Ombudsmand. I særlige tilfælde vil en overtrædelse af princippet også kunne sanktioneres på anden måde. Myndighederne vil f.eks. efter omstændighederne kunne ifalde et erstatningsansvar, hvis en langsomme sagsbehandling har påført parten et økonomisk tab. Der vil i grove tilfælde også kunne blive tale om straf eller disciplinært ansvar.

Regeringen tog sidste år som led i projektet om større kvalitet i velfærdssamfundet en række initiativer med henblik på at effektivisere og hurtiggøre sagsbehandlingen i den offentlige forvaltning. Det skete i form af en cirkulæreskrivelse af 4. juni 1997 om mål for hurtig sagsbehandling fra Justitsministeriet til de enkelte ministerier og styrelser m.v. og en tilsvarende skrivelse fra Indenrigsministeriet til kommunerne.

I skrivelserne henstilles bl.a., at de enkelte myndigheder opstiller målsætninger for, hvor hurtigt man vil tilstræbe at behandle sager, hvor forvaltningen skal træffe afgørelse i forhold til borgerne. Myndighederne bør udarbejde oversigter over de opstillede mål. Oversigterne er offentligt tilgængelige, og opstillingen af målsætningerne bør suppleres med en ordning, der løbende gør det muligt at kontrollere overholdelsen og eventuelt justere målsætningerne.